

6.

§ 14de Samling (1862) fremkom der fra Indenrigsministeriet et Endringsforslag til Finantsloven om en Bevilling af 13,068 Rd. til Arbejder ved den ufuldendte Kirkebygning og ved selve Pladsen. Meningen var at bevare Bygningen til Fuldendelse i Fremtiden, men bortselge ca. 10,000 □ Alen af Pladsen til Byggegrunde. Udvalget kunde ikke tiltræde Forslaget, fordi det ansaa det for urigtigt efter vore Forhold at tænke paa at fuldføre Bygningen, og ligeledes ansaa enhver Benyttelse af Pladsen til Byggegrunde for mangelfuld og uheldig, naar Ruinen skulde blive staaende midt iblandt den. — Ministeren udtalte gjentagne Gange, at han ønskede en Afgjørelse af, hvorvidt Kirken skulde betragtes som en ufuldendt Bygning eller som en Ruin; han formentede, at den vilde kunne bygges færdig for ca. 300,000 Rd., og at Salget af Grunden vilde kunne indbringe ca. 100,000 Rd. S. S. Røntgen erklærede, at Bygningen ikke vilde kunne bruges til en protestantisk Kirke saavel paa Grund af dens Størrelse som paa Grund af dens Form, og formentede, at Ruinen burde nedrives samtidig med, at Grunden folgtes, idet Materialet i Ruinen da vilde være værdifulde. Jacobsen, N. Sæge og Tscherning udtalte sig ligeledes for at nedrive Ruinen, idet der ikke paa anden Maade vilde kunne komme noget ud af denne Plads, og Sidstnævnte udhævede tillige, at der vel i den Del af Byen kunde trænges til en Kirke, men at der ikke kunde være Tale om at bygge en Kirke til Kjøbenhavns Kommune, uden at Kommunen eller den Del af Menigheden, som skulde henlægges til Kirken, tog en væsentlig Del af Afgiften dertil. Forslaget forkastedes med 69 Stemmer mod 12. — Til 3die Behandling stillede Ministeren et nyt Forslag om at bevilge 10,000 Rd. til Regulering og Indhegningsarbejder paa denne Plads, men det forkastedes med 47 Stemmer mod 29. — Endnu bemærkede, at Thune under 1ste Behandling af Finantsloven udtalte, at hvis man besluttede sig til at nedbryde Ruinen og sælge Pladsen, maatte der kunne indvindes flere hundrede tusinde Rigsdaler, og at Ministeren under Sagens Behandling yttrede (Spalte 2181): „Forslaget berettiger ikke til at sælge en Tomme Byggegrund, og hvis der bliver Tale om Salg, vil der behøves en ny Beslutning fra Rigsdagens Side.“

Ved Finantsloven for 1864—65 blev den sædvanlige Sum til Vedligeholdelse af Bygningerne paa Pladsen, 240 Rd., forhøjet med 360 Rd. til Paabegyndelse af en Regulering og delvis Beplantning af Pladsen, og samme Forhøjelse tilstodes ved Finantsloven for 1865—66 til Forberedelse af en eventuel forandret Disposition over Pladsen m. v. Den forandrede Anvendelse af Pladsen, som man herved havde for Øie, bestod i Udlæggelse af en Gade over Pladsen og Afhændelse af en Række Parceller paa begge Sider af denne Gade til Behyggelse, saaledes at den ufuldendte Kirkebygning blev staaende uopført. En Plan til en saadan Udparcellering var udarbejdet af vedkommende Bygningsinspektør. Da den samme Forhøjelse søgtes ved Finantsloven for 1866—67, udtalte Udvalget, at det paaskønnede de Skridt, Ministeriet havde foretaget til at regulere og beplante Pladsen, men at man, forsaavidt et Salg maatte være paatænkt af de Kirken omgivende Grunde, ikke fandt Tidspunktet dertil heldigt, hvorfor de begjærte 360 Rd. til Forberedelse af et saadant Salg m. v. foresloges nedfatte med 200 Rd., og dette Forslag vedtoges med 76 Stemmer mod 1. Til 3die Behandling af Finantsloven fremkom der et Forslag fra Indenrigsministeren om Bemyndigelse til at overdrage Industriforeningen i Kjøbenhavn Pladsen med tilhørende Bygninger til Opførelse af en permanent Udstillingsbygning. Udvalgets Flertal anbefalede dette Forslag, men det blev forkastet med 62 Stemmer mod 23. N. Sæge var Ordfører for Mindretallet og fremhævede blandt Andet, at en velbesjendt Arkitekt havde taxeret Grunden til 10 a 15 Rd. pr. □ Alen, hvorefter Pladsen vilde være over 300,000 Rd. værd, samt at Stenhugger Nielsen i en til Indenrigsministeriet indsendt Skrivelse af 24de Januar 1866 (findes i Tidenden for 1865—66 Spalte 3097) havde tilbudt at ville, hvis Pladsen med alle derpaa værende Bygninger fattedes til offentlig Auktion, byde 150,000 Rd. derfor. Han fandt det derfor urigtigt at forære Industriforeningen en Plads af en saa stor Værdi. Udvalgets Ordfører (Sænger) mente derimod, at denne Eiendom havde en langt ringere Værdi, og at Grunden ikke vilde kunne sælges for 10 Rd. pr. □ Alen; han saavel som Udler betoneede fornemmelig, at der hos de forskjellige Regjeringer havde været en stærk Utilbøjelighed til at stille sig af med denne Eiendom og navnlig til at nedrive Ruinen, samt at denne, naar den blev staaende, let kunde i Tidens Løb medføre betydelige Afgifter for Statskassen. Alberti gjorde blandt Andet gjældende mod Forslaget, at det burde være fremkommet i en anden Form, mulig som særlig Lov, men hertil bemærkede Tscherning, som støttede Forslaget, at „Ministeren blot ved en Post i Finantsloven er berettiget til at sætte Bygninger af denne Art tilsalgs uden at have en Lov derfor“. Paa givne Anledning erklærede